

Canta il gallo, e tu non ti vuoi svegliar

G. Carducci

Безкрайна степь, села и снѣгъ натрупанъ,
въ далечината две очи горятъ —
това е нашта малка, бедна кжца,
невидима, затрупана въ снѣгътъ.
Отнигде пжтъ,
а мракътъ се сгжстява
и вече всички хора тука спятъ.
Надъ равнината вѣтръ зълъ повѣва
и става хладно, тъмно като гробъ.

Дали ще съмне скоро — азъ не зная,
сега денътъ се слива съсъ нощта.
Кога е день и нощъ — не се познава
и ме обзема страшна самота.
Вървя безъ пжтъ и вече приближавамъ,
посрѣщатъ ме отворени врата, —
ни куче, ни човѣкъ!
Не поздравява
дори поваления дървенъ плетъ.

И азъ съмъ си дошелъ да си почина,
да събера ведно
тукъ моя разпилѣнъ животъ.
О, спомени, о, снѣгъ,
и утре пакъ
ще трѣбва самъ оттука да замина!
Какъ всичко ми говори за онѣзи,
които спятъ сънъ сладъкъ и дълбокъ
и нѣма никога да се разбудятъ.